

ГОСТЪ

Фъртуната бѣснѣеше въ зимната нощъ. Пищѣше въ куминитѣ. Превиваше голитѣ дървеса. Мракъ, студъ и виялица бѣха натиснали свѣта.

Въ тоя грозень часъ, дѣдо Коледа излѣзе изъ последнѣото село. Той бѣ обиколилъ вече земята. Привършилъ бѣше своята работа. Оставаше само една схлупена кжшурка, настрана отъ другитѣ. Тамъ живѣеше селскитѣ говедаръ съ челядта си. Дѣдо Коледа се запжти натакъ презъ дълбокия снѣгъ. Вихрушката грабѣше шепи ледени снѣжинки и шибаше съ тѣхъ лицето на стареца. Той едва поемаше дѣхъ, но усмихнато крачеше. Доволенъ бѣше. Навсѣкжде тая нощъ бѣ оставилъ по нѣкой даръ. Въ всѣка кжща бѣ занежлъ радостъ. Дисагитѣ и торбата му бѣха олекнали.

Старецътъ зачуденъ спрѣ прѣдъ кжщицата. Надникна презъ мжтното стѣкло. Видѣ, че вътрѣ не свѣтѣше ни газениче, нито свѣщъ. Само едно кжндилице блещукаше предъ иконата на Богородица. Ала прѣзъ стеницѣ идѣше весела детска глѣчка. Кжщицата бѣше съвсѣмъ сиромашка. Нѣмаше ни плетъ, ни хамбаръ, нито дори курникъ. Дѣдо Коледа потропа направо на вратата. И докато чакаше да му отворятъ, изведнѣжъ се досѣти:

— Чакай да видя какъвъ армаганъ ще ослѣдствя тука!